

Užijeme si pěkně dlouhou ranní vycházku! Rozhodla jsem se ve čtvrtek ráno.

Jako jasně, mohla bych jít odpolko dřív domů, ale mně se jednak chtělo si přispat a druhak si s ohařiskama prostě užít dlouhý klidný ráno. Což ve všední den člověk prostě nemívá.

V plánu bylo, že si tu prochajdu užijeme tak jako hromadně, ale Tali vbrzku naznala, že na to má trochu odlišnej názor a tím pádem si svou procházku výrazně zkrátila. Neb jsem si pro ni došla, v tichosti ji cvakla na vodítko a těsně u nohy rázem doputovala zpět domů na pelech. "Co se budem zalamovat, vid' Rumoušku?" řekla jsem mu. Utřela jsem rebelce tlapy a ona sama rovnou už šla bez povelu zalehnout a dělat zaražený vídle v hnoji.

My jsme se s Rumouškem nezalamovali a šli místo toho řídit ven. Páč chápete - zábradlí už čekáááá! □ □ Takže následovalo několiksetmnoho koleček kolem zábradlí, pak kolem toho druhýho...zpátky k prvnímu... no jako dva pomatenci. O to víc, že jeden z nás piští, že pomooocpomoooc! a ten druhej kvoká □ □ . V rychlosti jsme si udělali nějaký ty obíhačky, probíhačky. A Rumouš byl nadšen.

Náladu nám krapítek na chvílku zarazil chumel čivav od paní, který léta říkám "Adééloo" Páč takhle dlouhý roky řešila to, že jedna z mnoha jejích čibab kdesi v dálce řve na kohosi a odmítá se dostavit. Vytrvale hulákala ono Adéélooo, aniž by čehokoliv dosáhla. A její čtyř či pěti členná smečka čibab vyřvávala a i nadále pochopitelně vyřvává na jakýkoliv průchozí. "Adééélooo" se teď sice změnilo na nějaký jiný dvě jména účastníků její smečky, ale průběh je naprosto stejný. Teď byl k nim ještě přidružen nějaký bišonek, který si právě vyskakoval na Rumouška a vedl ten chumel urvanců k nám. Ohoukla jsem drzouna a tak hodil zpátečku. Jsem ráda, že Rumíček je moudřej pán a ví, že si nemá drobení všímat.

Nechali jsme urvaný drobení drobením a šli si dozadu na louku hrát s látkovou slepičkou, kterou si Rumíček koupil na dovolený v Beskydech. Nebyla teď nějakou dobu na pořadu dne, takže ji bouřlivě přivítal. Hodila jsem mu s ní vejšku, on ji ve vzduchu chytil a vítězoslavně plul důůůležitě prostorem. Páč koukejte fšicí, co já to máááÁm!! A pohazoval hlavou jak konik. Enem ta hříva mu nevlála □ . Tak jsme museli schovávat milou slepičkou do vysoký trávy, museli jsme s ní taky čutat a tak jako podobně.

Když jsem se Rumíčka zeptala, ešivá půjdem dělat řapičky, flusnul milou slépku do pažitu a

letěl k odvodňovacímu kanálu na kterém leží betonový dekl a kam aktivně hnedle stoupl zadníma nožičkama. Což není úplně to, co od něj bylo požadováno. Jenže..... Od momentu, kdy se naučil někam dávat zadní nožičky, preferuje tuhle variantu. Ač pro ni máme povel Zadní. Āapičky platí pro ty přední, který se naučil jako první. Co na tom, on prostě je unešenej z toho, že to umí zadníma a tak tam vždycky nejdřív narve ty zadní a dělá na mě nadšeně filutu. Nejspíš proto, že u těch zadních jsem tehdytak nějak logicky jásala víc a on chce, aby bylo jásáno. No takže jsme to napravili a došlo tedy i na ty Āapičky.

Pak jsme se tak trochu jako spolu courli a já navrhla, že půjdem domů vyzvednout tu Lotrajdu Babinskou. Ta se mezitím na pelíšku změnila v klidné, mírné stvoření, které vám splní, co vám na očích uvidí, ještě dřív, než si to tam přečte □ □ . Vyšla před byt, usedla, stejně tak se ukotvila pod schodama a společně jsme bez jedinýho povelu, slova vyšli všichni znovu ven. A jemináku jelimánku, to vedle nás řapalo hodný stvořeníčko, který chtělo být s náma □ .

A tak jsme šli. Tali se snažila, seč to šlo a šla tam, kam se řeklo. Neškodila, nijak se nevzdalovala a já byla ráda, že tuhle mojí formu trestu vnímá a že je poté ochotna svoje chování sama korigovat. A stejně tak jsem byla ráda, že mám ještě habakůk času na to, abychom si prostě jen tak korzovali, protože jsem chtěla, aby si to taky užila, když už si to zkrátila. No, přiznám se, takhle by to klidně mohlo být každej den - nemuset spěchat a jen tak si na pohodičku jít.